

CUPRINS

Preambul

Prefață

Capitolul 1 – Autobiografia lui Sri Balayogi

Capitolul 2 – Povestea lui Balayogi

Capitolul 3 – Drumul către marea alchimie

Capitolul 4 – *Mahashivaratri*, unica zi a apariției sale

Capitolul 5 – Mesajul lui Balayogi

Capitolul 6 – Pelerinaj la ultimul *darshan*

Capitolul 7 – Moartea, ultima etapă a Misterului

Capitolul 8 – Testamentul lui Balayogi

Capitolul 9 – Templul

Capitolul 10 – Discipolii

Capitolul 11 – Câteva istorii

Capitolul I. Autobiografia lui Sri Balayogi

(Așa cum a fost rostită de el în noaptea de 27 martie 1949)

1. Înainte de a-mi începe *tapas-ul* (de meditație profundă n.n.), am dus vacile la păscut timp de cinci ani și m-am jucat împreună cu ceilalți băieți de vârsta mea. Niciun guru fizic nu m-a învățat niciodată nimic. Nu am studiat personal niciodată nimic și nu am fost la școală.
2. În copilărie, timp de câteva zile am alternat în rugăciunile mele între Rama, Krishna și alte divinități. Într-o zi, am adus acasă o fotografie ce ilustra personajele Sri Krishna și Narada. La data de 22 iunie 1946, într-o zi de sâmbătă, m-am așezat pentru *tapas* la picioarele unui cocotier. Până în această zi, mâncasem tot felul de alimente. Părinții mei m-au adus cu forța în casă, dar eu mi-am continuat meditația și acolo.
3. O săptămână mai târziu, în apropiere de casa mea a început construcția unei clădiri guvernamentale, iar eu am pătruns acolo pe ascuns, pentru a medita. O vreme, am continuat să beau lapte. Timp de aproape o lună, am continuat să fac baie dimineața devreme. Apoi am încetat să mai fac baie, să beau lapte, să mă mai spăl, să urinez și să elimin fecale. În fiecare zi am constatat totuși că, de fapt, cantitatea de apă pe care o aveam alături de mine se diminuea gradat.
4. În cursul acelei perioade a *tapas-ului* meu, părinții mei au putut strânge de la oamenii din apropiere câteva ofrande sub formă de bani și apoi au construit un *mandir* (templu n.n.), în care doreau să mă instaleze în anumite zile de sărbătoare. Însă eu, fără să fiu văzut de nimeni, am intrat singur în această nouă casă a mea.
5. Timp de doi ani și opt luni, începând din ziua în care mi-am început *tapas-ul*, am putut primi oricând oamenii veniți să le ofer *darshan* (binecuvântare). În această perioadă însă nu am vorbit cu nimeni, și nici măcar nu am deschis ochii. Dacă însă zgomotul uriaș pe care îl făceau mulțimile venite ca să primească *darshan* de la mine nu mă deranja, faptul că uneori anumite persoane puneau mâna pe mine îmi deranjau meditația. I-am transmis acest lucru lui Sri Vyasam Satia Raju, cu câteva zile înainte de *Mahashivaratri*. Era prima oară când deschideam ochii și vorbeam, de când intrasem în *tapas-ul* meu. Cunoscând dinainte dificultățile ce vor urma pentru mine, am dat unele instrucțiuni pentru buna desfășurare a lucrurilor.
6. În prezent, mărturisesc că mă aflu în ultimul stadiu al *tapas-ului* meu, iar aceasta este ultima naștere din ciclul renașterilor mele. Meditația profundă pe care o realizez acum este extrem de intensă. În curând voi atinge perfecțiunea divină, și pentru ca nimic să nu deranjeze *tapas-ul* meu, va trebui să încuiați cu cheia toate ușile, astfel încât aici să domnească o liniște perfectă. După ce i-am cerut aceasta, el m-a rugat să ofer *darshan* tuturor doritorilor, măcar o dată pe an, lucru cu care am fost de acord. În consecință, am oferit *darshan* la data de 26 februarie 1949, în ziua următoare de după *Mahashivaratri*. În acea seară, Sri Satia Raju a încuiat porțile cu cheia, iar în fața protestelor, eu am insistat personal asupra acestui aspect, fără ca cineva să aibă dreptul să spună „nu” în fața instrucțiunilor mele. Nici chiar poliția nu a avut vreo obiecție, iar Sri Satya Raju a încuiat după aceea totul. În acel moment, ca urmare a cererii sale, eu mi-am dat acordul și am stabilit instrucțiunile care urmează...

Instrucțiunile care au fost date de Balayogi în noaptea de 27 martie 1949

1. Cei care doresc să mă vadă vor trebui să fie aici la ora patru dimineața; dacă vor întârzia, nu vor mai primi *darshan*. Ceremonia *darshan-ului* va avea loc de la ora 1.00 la ora 6.00.
2. Nimeni nu trebuie să facă zgomot în apropierea *mandir-ului*. Nimeni nu trebuie să mă atingă, oricât de mare ar fi devoțiunea sa. Oamenii trebuie să rămână la ușă și să nu se apropie prea mult de mine.
3. Nimeni nu trebuie să înceapă să-mi vorbească. Nu trebuie nici măcar să aveți această dorință.

Meditația profundă în care sunt angrenat nu îmi permite să conversez cu nimeni. Acționând astfel, aspiranții care vor veni aici vor primi binecuvântarea mea, după care vor trebui să se retragă. Nu voi vorbi cu nimeni. Dacă lumina nu este destul de clară și nu puteți avea o viziune suficient de bună, puteți cere membrilor ashram-ului să apropie o lampă de mine. De altfel, este bine ca la ora patru dimineața să fie aprinsă o lampă pentru a le permite aspiranților să mă vadă cât mai clar. Nimeni nu va trebui să stingă lumina, nici chiar după închiderea porților, la ora șase dimineața. Poarta va fi închisă cu cea mai mare atenție.

4. Aspiranții care doresc să ofere lapte și apă pentru adorarea mea vor trebui să o facă cu cea mai mare dragoste și credință în suflet. Cu cât devoțiunea lor va fi mai mare, cu atât mai mari vor fi bucuriile pe care le va oferi ea (adorarea n.n.). Este însă necesară o pace sufletească deplină. Chiar dacă unii aspiranți care vin să mă vadă sunt împinși sau loviți în înghesuială, ei nu trebuie să fie deloc perturbați în liniștea lor sau să se înfurie.

5. Cei care cred cu tărie în Dumnezeu și în apostolii Lui, cei care au o mare credință și devoțiune, vor fi astfel iertați de toate greșelile lor. Dacă oamenii se apropie însă de mine cu ipocrizie, ei vor avea neplăceri.

6. După câțva timp, nici chiar acest lapte și această apă care îmi sunt oferite nu vor mai fi necesare; începând din acel moment, porțile locului unde sunt se vor închide pentru totdeauna. Nimeni nu va trebui să încerce să le forțeze pentru a intra să mă vadă.

Începând din acea zi, Balayogi nu a mai vorbit cu nimeni, limitându-se – în cazurile strict necesare – să comunice prin semne cu cei 14 membri ai Comitetului care a fost selecționat cu o zi înainte de sărbătoarea *Mahashivaratri*. Astfel el își dădea acceptul pentru *darshan-ul* următor.

Cele 18 stanțe care au fost enunțate de Balayogi

Balayogi a rostit aceste învățături în noaptea de 27 martie 1949, în vechea clădire ce îi servea drept templu. El avea atunci 18 ani și cinci luni și era deja de 2 ani și 9 luni în *nirvikalpa samadhi*. Cuvintele sale au fost înregistrate de Sri Gadham Appa Rao Garu, care era prezent la *darshan*. Sri Vyasam Satya Raju Garu și Sri Garimulla Krishnamurti Garu, veniți și ei la *darshan*, se aflau alături de Sri Gadham Appa Rao atunci când Balayogi a enunțat stanțele sale:

1. Pentru contemplarea profundă a lui Dumnezeu nu este neapărat necesară retragerea într-o pădure. Dumnezeu este permanent prezent aici, acolo și pretutindeni, El este imanent în orice obiect sau ființă. Singura motivație valabilă pentru o eventuală retragere în pădure este asigurarea păcii interioare.

2. Contactul cu ființele umane care sunt foarte evolute spiritual ne purifică de acțiunile noastre nefaste. Numai dacă am făcut cu adevărat efortul de a-L cunoaște pe Dumnezeu în această viață devine posibil să urmăm o cale spirituală în următoarea viață.

3. Dacă un aspirant la starea de îndumnezeire care este ardent atinge eliberarea, 14 generații (compuse din bhakta-șii care provin din linia lui) vor fi eliberate.

4. Dacă o ființă umană transcende cu adevărat ciclul nașterilor și al morților și atinge fuziunea deplină cu Dumnezeu Tatăl, totul devine eternitate pentru ea.

5. Corpurile noastre grosiere (fizice) nu sunt permanente. Bogățiile și averile noastre nu sunt permanente. În afara mântuirii noastre depline, nimic nu este permanent.